

Sygn. akt IV CNP 68/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania A. K. – W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Rejonowego w G.
z dnia 27 kwietnia 2009 r., w sprawie z wniosku J. D. – D.
przy uczestnictwie H. D. – D. i in. , o zmianę postanowienia w przedmiocie
stwierdzenia nabycia spadku
po M. E. K. J. K. – W.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 lutego 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wnioskodawca A. K. – W. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 27 kwietnia 2008 r. Postanowienie to zmieniło postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 4 września 2007 r. i określiło spadkobierców powołanych z ustawy po zmarłej spadkodawczyni

M. E. K. J. K. – W. (s. 4 akt sprawy). Zdaniem skarżącego, istniały podstawy do przyjęcia właśnie porządku dziedziczenia testamentowego.

Skarżący wskazał przepisy prawa procesowego i prawa materialnego, z którymi - jego zdaniem - pozostaje niezgodne zaskarżone orzeczenie. Określił poniesioną szkodę w wyniku wydania tego orzeczenia, a także wyjaśnił, że nie przysługują mu żadne inne środki prawne zmierzające do wzruszenia kwestionowanego orzeczenia. Wskazał też na to, że zachodzi kwalifikowany przypadek bezprawności orzeczenia sądowego określony w art. 519² § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie wnioskodawca wyraźnie stwierdził, że złożył „skargę na podstawie art. 519² § 2 k.p.c.”, ponieważ kwestionuje zgodność z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu pierwszej instancji, tj. postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 27 kwietnia 2009 r. (s. 4 i n. akt sprawy). W postanowieniu tym zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 4 września 2007 r. (w sprawie I Ns .../07) i przyjęto, że spadek po zmarłej M. E. K. J. K. – W. nastąpi według porządku ustawowego (pkt I postanowienia). Postanowienie to wydano na podstawie art. 679 k.p.c. na wniosek jednego z obecnych spadkobierców zmarłej.

Z treści skargi wynika, że wniosek o przywrócenie terminu do zaskarżenia tego postanowienia nie został uwzględniony (s. 3 skargi).

Powstaje kwestia, jaki charakter prawny ma wniesiony przez wnioskodawcę środek zaskarżenia określony jako „skarga na podstawie art. 519² § 2 k.p.c.”.

W przepisie tym dopuszczono wyjątek od zasady wyrażonej w art. 519² § 1 k.p.c., zgodnie z którym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem może obejmować jedynie postanowienie co do istoty sprawy sądu drugiej instancji i kończące postępowanie w sprawie. W świetle ustaleń faktycznych, zawartych w zaskarżonym postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2009 r., należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodni jednak – wbrew stanowisku skarżącego - tzw. kwalifikowany wypadek skargi przewidziany w art. 519² § 2 k.p.c., uzasadniający uznanie za niezgodne z prawem postanowienie Sądu pierwszej instancji. Oznacza to, że zaskarżone postanowienie należy na pewno do kategorii innych orzeczeń sądowych, od których nie przysługuje skarga przewidziana w art.

424¹ i art. 519² k.p.c. Skarga taka w odniesieniu do orzeczenia z dnia 27 kwietnia 2009 r. była zatem niedopuszczalna i powinna zostać odrzucona (art. 424⁸ § 1 k.p.c.; zob. też ostatnio np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., V CNP 42/11, nie publ.; postanowienie z dnia 10 grudnia 2010 r., II CNP 76/10, nie publ.). W orzeczeniach tych także wyjaśniono, że niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności nie zamyka poszkodowanemu drogi do dochodzenia odszkodowania bezpośrednio od Skarbu Państwa na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. bez potrzeby uzyskiwania odpowiedniego prejudykatu.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.c. odrzucił skargę jako niedopuszczalną.